

Втора глава

Ангели спуснаха от небето сияйна врата към рая, която имаше форма на буквата **Ж**. Ангелите повикаха жупана и говориха с него. Ние стояхме далеч и не смеехме да се приближим. Всички треперехме от страх и не знаехме какво ще се случи. Жупанът дълго говореше с ангелите. Отдалеч не можехме да различим лицето му и не знаехме какво говори. Всички знаехме, че е храбър и праведен и че не се бои от божие наказание. От уста на уста се разнасяше славата му и се разказваше за богоугодните му дела.

След пладне жупанът, придружаван от няколко ангели, премина през вратата на рая. Всички нададоха уплашен вик. Изненадата ни беше голяма. Не очаквахме, че ангелите ще отведат жупана, и затова ни обзе огромен страх. Цяла нощ не посмяхме да се приберем по домовете си и да легнем. Всички се взирахме в сиянието на вратата на рая.

Призори, поради умора и напрежение, всички бяхме налегнати от тежка дрямка. Когато се разбудихме, слънцето беше изгряло и лъчите му огряваха полето около вратата на рая. И последните останали ангели бяха изчезнали. Полето беше пусто, а сред него се издигаше все още сияйната врата към рая.

Всички започнахме да се молим горещо на Бога да се смиле над грешните ни души и да ни спаси от мъките на ада. Надяхахме се, че щом е прибрал жупана, ще изпрати ангелите си отново, за да вземат и нас през вратата на рая.

От дългото чакане децата бяха ожаднели и огладнели. Затова изпратихме жените да ги отведат и

нахранят, а след това да се върнат и да донесат вода и хляб за мъжете. Слънцето се беше издигнало и започна да прежурия. Поради това решихме да се преместим в края на гората, откъдето все още можехме да наблюдаваме вратата на рая.

Привечер жените се върнаха с децата, като носеха вода и хляб за всички. Прекарахме още една нощ в полубудно състояние, защото не смеехме да заспим. Призори пак ни налегна дрямка, на която не можахме да устоим. Събуди ни странен звук, долетял откъм вратата на рая. Всички скочихме на крака и се възряхме по посока на звука. Не видяхме нищо. Всичко си беше така, както го помнехме от предишния ден, само че вратата на рая беше засияла още по-ярко. Не разбрахме откъде беше дошъл странният звук. И когато звукът се повтори, пак не видяхме откъде излиза, само усетихме, че долита откъм вратата на рая. Когато за трети път се чу този звук, а всички го оприличихме на тръбене, сиянието на вратата на рая се раздвижи и от него се появи жупанът!

Всички извикахме и се втурнахме към полето. Жупанът беше сам. Той спокойно тръгна към нас и когато го приближихме, вдигна дясната си ръка, за да ни накара да спрем и да млъкнем.

- Хора, не бъдете стадо бездушно! - извика жупанът. - Спрете и замълчете! Имам да ви казвам важни неща.

Настъпи тишина, сред която се чуваше само жуженето на пчелите и мухите и цвърченето на птичките.

- Хора, видяхте, че минах през тази врата и след време се върнах, пак през нея. Ако това беше вратата на рая, щях ли да се върна? Никой не се е върнал било от рая, било от ада. Никой не се е върнал от оня свят! Но тази врата не води към „оня свят“, тя води към други светове!

Онези, които нарекохте ангели, са хора като мен и вас. В световите отвъд тази врата има също така хора като мен и вас. Те също вярват в Бога и той им помага заради силната им вяра! Ако и вие имате силна вяра, ще поемете с мен през вратата, която нарекохте врата на рая. Там не е рай, но в онези други светове можем да намерим спасение от глада и разбойниците, които не ни оставят на мира. Това е спасение, изпратено ни от Бога!

Когато жупанът свърши, пълна тишина цареше наоколо. Никой не отвори устата си да каже каквото и да било. А ако някой беше отворил уста, то беше от учудване. Всички бяхме толкова слисани, че не можехме да издадем и звук. И нещо повече, бяхме обзети от още по-голям страх. Някои от нас бяха станали бледи като платно и трепереха като листо на вятър. Децата, въпреки че не разбраха думите на жупана, се бяха вкопчили в майките и бащите си и бяха забили лица в полите им. Страхът на възрастните им се беше предал.

Жупанът отново проговори:

- Онези от вас, които не са скрили лицата си от страх в полите на майките си и които не треперят като листа на вятъра, онези от вас, които се уповават в Бога, които изпитват силна вяра, онези от вас, които все още се крепят от надежда и любов към Бога, нека се присъединят към мен и ме придружат през вратата на рая! Ако изпитвате толкова силен страх, че не можете да се откъснете от земята, ако сърцето ви се е свило и в него няма място за вяра, надежда и любов към Бога, останете си тук и се молете Бог да бъде милостив към вас.

Тогава от гърлата на всички се изтръгна въздишка на облекчение. Страхът ни премина така, както ни беше обзел. Нямаше и следа от него. Дори децата заскачаха от радост около родителите си.

Върнахме се по домовете си и взехме толкова вещи, колкото можехме да носим. Подкарахме стадата, поведохме конете и понесохме вързопите, в които бяхме скътали най-ценните си вещи. Рано след пладне започнахме по двама, по трима да преминаваме през вратата на рая. Животните също разбраха, че трябва да минат през нея и не се дърпаха, когато ги подкарахме напред.

В нашия свят слънцето клонеше към залез, когато жупанът ме подкани заедно да преминем през вратата на рая. Освен нас двамата на полето не беше останал никой друг. Обърнах се и за последен път видях полето, огряно от лъчите на залязващото слънце. Това бяха житата, които ни бяха изхранвали, които бяха хранили и онези преди нас, и техните бащи, деди и прадеди. Това беше едно широко поле с хълмове и гори по края, в което бях прекарал целия си живот досега и което обичах не по-малко от Бога. Полето, в което тичах като дете, полето, на което вдигах тежки снопи, когато пораснах, полето, от което, когато остарях, возех препълнени талиги с житни класове по време на жътва.

Жупанът ме потупа леко по рамото и двамата потънахме в сиянието на вратата на рая. Всичко се завъртя пред очите ми, сякаш останах без дъх, бях объркан, но само след миг се озовах от другата страна на вратата и заслизах по стълбата в основата ѝ. Нещо изплющя зад гърба ми. Аз се обърнах и видях, че сиянието на вратата беше изчезнало. През нея се виждаше долината, в която се бяхме събрали всички, заедно със стадата си. Там, където свършваше кръгзорът, в небето, се виждаха два огромни сини кръга. Попитах жупана какво е това чудо.

- Това са две кълба. Нашият свят, от който дойдохме, също е такава кълбо. Този, на който стъпваме

сега, също е такава кълбо. Тези кълба са огромни, но когато се гледат от разстояние, изглеждат по-малки. Това са небесни кълба, населени с хора като нас.

- Населени? С хора? Като нас?

